

Dokument nr. 15:10.

(1997-98)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar.

Spørsmål nr. 83 - 89.

16. - 19. februar 1998.

Innhold

Spørsmål	Side
83. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. Regionfelt Østlandet, besvart av miljøvernministeren	3
84. Fra stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland, vedr. Norneulykken, besvart av olje- og energiministerens	4
85. Fra stortingsrepresentant Ågot Valle, vedr. tilskudd til barnehager, besvart av barne- og familieministerens	5
86. Fra stortingsrepresentant Ågot Valle, vedr. enslige forsørgere, besvart av sosialministerens	6
87. Fra stortingsrepresentant Asmund Kristoffersen, vedr. strømbrudd på hovedtilførselsnettet, besvart av helseministerens	7
88. Fra stortingsrepresentant Kristin Halvorsen, vedr. fjerning av bortsatte kjøretøy, besvart av samferdselsministerens	8
89. Fra stortingsrepresentant Øystein Djupedal, vedr. valutakompensasjon for utenlandsstudenter, besvart av kirke-, utdannings- og forskningsministerens	10

Dokument nr. 15:10.

(1997-98)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar.

Spørsmål nr. 83.

Innlevert 16. februar 1998 av stortingsrepresentant Karin Andersen.

Besvart 23. februar 1998 av miljøvernminister Guro Fjellanger.

Spørsmål:

«I Østlendingen 21.01.98 vises det til at Miljøverndepartementet, i forbindelse med utredning av Regionfelt Østlandet, har bedt om en vurdering av at det ikke anlegges noe felt i det hele tatt, - et krympet alternativ og et samarbeid med Sverige om bruk av felt der. En samlet vurdering må foreligge før det fattes vedtak om gjennomføring. Betyr dette at resultatet av en slik vurdering vil kunne endre Regjeringens holdning til etablering av Regionfelt Østlandet og muliggjøre andre løsninger?»

Svar:

I samsvar med bestemmelsene om konsekvensutredninger etter plan- og bygningsloven har Forsvarsdepartementet forelagt spørsmålet om hvorvidt konsekvensutredningsplikten for Regionfelt Østlandet kan anses oppfylt for Miljøverndepartementet.

Miljøverndepartementet sa seg enig i at utredningsplikten er oppfylt, gitt de rammer utredningen har hatt. Miljøverndepartementet uttalte i den forbindelse at det er behov for en overordnet drøfting av strategi for Forsvarets virksomhet og arealbruk. Vi konkretiserte dette til å gjelde en beskrivelse av konsekvensene av regionfeltet i forhold til alternative arealbruksstrategier:

- nytt regionfelt etableres ikke
- arealbruken til regionfeltet begrenses
- samarbeid med Sverige om Forsvarets trening og øvelser

Jeg legger til grunn at det blir foretatt en slik vurdering som grunnlag for det forslaget som blir lagt fram for Stortinget om denne saken. Før en slik vurdering er gjennomført kan jeg ikke ta stilling til om det er mulig å finne andre løsninger for å tilfredsstille Forsvarets skyte- og øvingsbehov enn etablering av et nytt regionfelt.

Spørsmål nr. 84.

Innlevert 16. februar 1998 av stortingsrepresentant **Hallgeir H. Langeland.**

Besvart 23. februar 1998 av olje- og energiminister **Marit Arnstad.**

Spørsmål:

«Norneulykken avdekket store svakheter ved sikkerheten. SFT har nå stanset produksjonen på Norne, på grunn av utilstrekkelig oljevernutstyr. SV mener begge disse sakene viser at utvinningstempoet er alt for høyt. Statoil skulle selvsagt ikke fått starte produksjon av olje, før de hadde det nødvendige utstyr, men de fikk altså holde på i over tre måneder. Hva vil Statsråden gjøre for at sikkerheten blir maksimal, såvel på transport-, som på produksjonsida, evt. vil tempoet bli satt ned?»

Svar:

I etterkant av helikopterulykken på Norne har det blitt utført omfattende granskinger.

Statoil som operatør hevder at:

«Alt tyder på at det var en mekanisk feil på det havarerte helikopteret, men endelig rapport fra havarikommisjonen foreligger ikke. Helikopteret hadde fått utført alle påkrevde inspeksjoner og vedlikeholdsrutiner. Ingen ting tilsier at det har vært svakheter ved sikkerheten. Da rutinene for inspeksjon og vedlikehold går på tidsintervaller, vil ikke et høyt aktivitetsnivå få noen innvirkning på sikkerheten.»

Videre sier Statoil at:

«Helikopterulykken har satt ekstra fokus på sikkerheten ved helikopterflyging. Oljebransjen har sammen med fagforeningene tatt initiativ til diverse utredninger og forbedringer. Statoil har en egen prosjektorganisasjon som ser på tiltak for å bedre sikkerheten ytterligere ved helikoptertransport. Denne gruppen består av fagfolk, fagforeningrepresentanter

og har et nært samarbeid med helikopteroperatørene.»

I tillegg til dette kan jeg informere om at Oljedirektoratet har tatt initiativ til å opprette en partssammensatt prosjektgruppe under ledelse av Oljeindustriens Landsforening, for å vurdere selskapenes organisering av petroleumsvirksomheten, med sikte på hvordan bruk av helikoptertransport kan reduseres.

Produksjon av olje fra Norne ble tillatt igangsatt i november 1997 med skjerpede beredskapskrav pga. Norneoljens spesielle egenskaper. Foreløpig test av oljeprøver fra prøveboringen ga ikke resultater som tilsa at den skjerpede oljevernberedskapen ikke ville fungere. Den endelige testen av oljen kunne ikke bli utført før tilstrekkelige mengder olje var tilgjengelig fra en ferdigstilt produksjonsbrønn. Da disse testen var utført i januar i år, viste det seg at oljeoppsamlerne ikke tilfredsstilte de spesifiserte kravene, og Statoil stanset produksjonen.

Optimal ivaretagelse av sikkerhet og miljø er en stor utfordring med det aktivitetsnivået vi nå har på sokkelen. Denne utviklingen er myndighetene oppmerksomme på, og vi følger dette nøye opp i tilsynsarbeidet rettet mot petroleumsvirksomheten.

Det er imidlertid vanskelig å se en sammenheng mellom et høyt aktivitetsnivå og de to påpekte hendelsene. Det kan ikke godtgjøres at aktivitetsnivået påvirker noen av de vesentlige faktorer som har hatt innvirkning på hendelsesforløpet i noen av disse sakene.

Det er riktig at aktivitetsnivået i olje- og gassvirksomheten i dag er høyt. Ut i fra de investerings-tall vi nå ser vurderer Regjeringen hvordan investeringsnivået allerede for inneværende år kan dempes gjennom utsettelse av enkeltprosjekter.

Spørsmål nr. 85.

Innlevert 16. februar 1998 av stortingsrepresentant Ågot Valle.

Besvart 23. februar 1998 av barne- og familieminister Valgerd Svarstad Haugland.

Spørsmål:

«Alle barnehager som tok imot flere barn under tre år ble i fjor lovet omstillings-tilskudd. Departementet har ennå ikke overført midler i henhold til de søknadene som kom inn i løpet av 1997. Samtidig feilberegnet man hvor mange som ville søke, og midlene tok slutt i desember. Hva vil regjeringa gjøre for å sikre at de barnehagene som fremdeles ikke har fått midler de etter kriteriene har krav på nå får en rask løsning?»

Begrunnelse:

Bergens Tidende skriver i oppslag 6. februar 1998 om 400 barnehager som har gjort det de ble oppfordret til å gjøre, nemlig å bygge om barnehager for å tilfredsstille krav til småbarnsplasser. For dette skulle de få tildelt et omstillingstilskudd. Så viser det seg at det kommer langt flere søknader enn departementet hadde regnet med. Når midlene tar slutt i desember 1997 står disse 400 barnehagene igjen uten å ha fått det omstillingstilskuddet de har blitt lovet.

Det at mange velger å benytte seg av en slik ordning burde være meget positivt og tilstrekkelige midler stilles til disposisjon umiddelbart, når barnehagene i forkant faktisk er lovet midler.

For den enkelte barnehage kan det at midlene ennå ikke er overført få store økonomiske konsekvenser. Noen barnehager har lånt penger til ombygging, og har ansatt ytterligere personell.

Hvis regjeringa skal vente til behandlinga av revidert nasjonalbudsjett betyr det at de 400 barnehagene får overført det allerede vedtatte omstillingstilskuddet tidligst i juni 1998

Svar:

Jeg har med glede registrert at det ble etablert flere småbarnsplasser i 1997 enn det som var lagt til grunn i statsbudsjettet. Dette medførte imidlertid at utbetalingene av omstillingstilskudd oversteg departementets opprinnelige bevilgning til formålet. Det

ble derfor i St prp nr 19 (1997-98) Endringer på statsbudsjettet for 1997 under Barne- og familiedepartementet meldt om behov for en økning av bevilgningen på 15 mill kroner.

Etter departementets frist for å melde tilleggsbevilgningsbehovet, fortsatte det å komme inn søknader om omstillingstilskudd. Samtidig tilsa erfaringene fra tidligere ordning med stimuleringsstilskudd at det ville fortsette å komme inn søknader på nyåret fra de barnehagene som åpnet i desember 1997. Det var derfor umulig for departementet å ha full kjennskap til det totale omfanget av omstillingstilskudds-søknader da Stortinget behandlet tilleggsbevilgningen for 1997. I og med at budsjettposten for omstillingstilskuddet ikke var «overførbar», dvs at ubrukte midler ikke kunne overføres til neste år, var det heller ikke formålstjenlig å be om mer midler enn hva det var praktisk mulig å utbetale før avslutningen av statsregnskapet for 1997 i midten av desember.

I og med at ordningen med omstillingstilskudd ble avvirket fra årsskiftet 1997/98, har Barne- og familiedepartementet ingen bevilgning til dette formålet på statsbudsjettet for 1998. I fbm behandling av Revidert nasjonalbudsjett vil regjeringa derfor be Stortinget om ekstra bevilgning til omstillingstilskudd for de barnehager som er tilskuddsberettiget. Forutsatt at Stortinget gir sitt samtykke, vil dermed alle barnehager som har fått godkjent sin søknad, få utbetalt tilskuddet på forsommeren 1998. Til orientering kan jeg nevne at tilsvarende praksis ble benyttet i 1995 ved avviklingen av ordningen med stimuleringsstilskudd.

Det er overveiende sannsynlig at Stortinget vil bevilge nødvendige midler til tilskuddet. Jeg er imidlertid klar over at forsinkelsen kan medføre at enkelte barnehager, særlig private, kan få problemer. Hvis så skjer vil jeg gripe inn med tiltak på et tidligere tidspunkt overfor disse.

Fylkesmannsembetene er orientert om regjeringens fremgangsmåte i denne saken. Samtidig er det også sendt tilsvarende informasjon til den enkelte barnehage som har søkt om omstillingstilskudd.

Spørsmål nr. 86.

Innlevert 16. februar 1998 av stortingsrepresentant Ågot Valle.

Besvart 20. februar 1998 av sosialminister Magnhild Meltveit Kleppa.

Spørsmål:

«Fra 1. januar 1998 ble stønad til enslige forsørgere økt for å gi denne gruppen en noe bedre ordning og bedret økonomi. I Trondheim har dette ført til at enslige forsørgere ikke lengre får subsidiert barnehageplass, og hele det økte beløpet som er gitt i overgangsstønad går til dekning av barnehageplass. Hva vil regjeringa gjøre for å motvirke slike urimelige virkninger?»

Begrunnelse:

I Trondheim betaler nå en med overgangsstønad like mye for barnehageplass som en med inntekt på kr.400.000,-. Da Stortinget gikk inn på å endre ordningen med stønad til enslige forsørgere ble det gjort med det for øye å heve levestandarden for denne gruppen. Det har også i ettertid blitt presisert av partiene i regjeringa hvor viktig det er å styrke denne gruppen.

Det kan umulig ha vært intensjonen med heving av overgangsstønaden at den skulle gå direkte videre til barnehagekontoret i kommunen. Samtidig har enslige forsørgere i realiteten fått svekket sin økonomiske situasjon i forhold til andre grupper med mye høyere inntekt.

Svar:

Eg viser til brev av 16. februar 1998 frå presidenten i Stortinget.

Satsane for stønad til barnetilsyn vart auka monaleg frå 1. januar 1998, men slik at folketrygda dekkjer maksimalt 70 prosent av dei dokumenterte utgiftene.

Trondheim kommune har i brev av 4. februar 1998 teke opp saka med Sosial- og helsedepartementet. I brevet blir det opplyst at einslege forsyttarar med dårleg råd får sett ned barnehagekontingenten. Meininga har vore å dekkja differansen mellom den ordinære kontingenten og stønaden til barnetilsyn frå folketrygda heilt eller delvis.

I brevet opplyser Trondheim kommune at trygdekontora i Trondheim reknar ut stønaden til barnetilsyn på grunnlag av den reduserte barnehagekontingenten. Dermed får den einslege forsyttaren lita nytte av at barnehagekontingenten vert sett ned.

Etter mi meining kan Trondheim kommune løysa problemet slik fleire andre kommunar gjer, ved å utbetala ein stønad frå sosialkontoret i staden for å setja ned barnehagekontingenten, men kommunen ynskjer ikkje i utrengsmål å gjera einslege forsyttarar til sosialklientar. Det har eg forståing for.

Lovteksten er slik eg ser det ikkje til hinder for at trygdekontora kan leggja til grunn den ordinære prisen på barnehageplassen når tilskottet til barnetilsyn skal reknast ut. I så fall kan kommunen gje moderasjon utan at tilskottet frå folketrygda vert sett ned.

Rikstrygdeverket har teke opp saka med Sør-Trøndelag fylkestrygdekontor for å finna ei løysing.

Spørsmål nr. 87.

Innlevert 16. februar 1998 av stortingsrepresentant Asmund Kristoffersen.

Besvart 23. februar 1998 av helseminister Dagfinn Høybråten.

Spørsmål:

«Et strømbrudd på hovedtilførselsnettet til hele Møre og Romsdal førte til at bl.a. alle sykehusene mistet strømmen. Ved ett av sykehusene virket ikke nødaggregatene, noe som kunne ha fått katastrofale følger. På hvilken måte vil statsråden følge opp at sykehusene har nødaggregatutstyret i orden og at rutiner for kontroll og øvelse er tilfredsstillende?»

Begrunnelse:

Jeg viser til spørsmålet og er dypt rystet over at et av sykehusene ikke hadde et nødaggregat som virket da det ble brudd på strømtilførselen fra hovednettet. Dette er ytterst alvorlig og jeg trodde ikke at slikt kunne forekomme. Jeg vil anta at det bare var ren flaks at ikke pasienters liv ble satt i fare ved at en hadde pasienter i respirator eller at det pågikk operasjoner som krevde strømtilførsel.

Jeg føler meg etter dette ikke trygg på hvordan situasjonen kan være ved andre sykehus. Jeg vil be om at helseministeren gjennom de rette organer sørger for nødvendig kontroll av at slikt nødaggregatutstyr virker som det må og at rutiner for kontroll og øvelse innskjerpes kraftig.

Ettersom mange av våre sykehjem også vil ha beboere og pasienter der liv og helse vil avhenge av at teknisk utstyr får strømtilførsel, er det nødvendig at en også for disse institusjonene tar den samme gjennomgangen av nødaggregatutstyr.

Svar:

Departementet har på bakgrunn av strømbruddet som rammet sykehuset i Møre og Romsdal innhentet redegjørelser fra Statens helsetilsyn og fylkeslegene, samt fra Produkt- og elektrisitetstilsynet.

Generell situasjonsbeskrivelse, herunder konsekvenser av strømbruddet.

En eksplosjon ved Aura kraftstasjon i Sunndal var den direkte årsaken til strømstansen i Møre og Romsdal, torsdag 12. februar 1998.

På lik linje med de øvrige sykehus i fylket, ble nødstrømsaggregatet ved Fylkessjukehuset i Molde (FSM) koblet inn. Pga. overbelastning koblet aggregatet ved FSM seg ut etter ca. 30 minutter. Totalt strømavbrudd ved sykehuset var på ca. 1.5 time.

På det tidspunktet strømbruddet inntraff, pågikk en operasjon - fjerning av mandler. Inngrepet ble avsluttet uten dramatik. Sykehuset hadde på angjeldende tidspunkt ingen respiratorpasienter eller andre

kritisk syke overvåkingspasienter. AMK - sentralen ved sykehuset fungerte under avbruddet med batteridrevet utstyr. Sykehusets callingssystem falt ut. Det ble derfor brukt bud internt ved sykehuset. Forøvrig hadde man problemer med transport av senger pga. branndører som lukket seg, samt mørke korridorer og trappeoppganger. Ved slutten av strømbruddet fikk sykehuset tildelt hodelykter fra Sivilforsvaret.

FSM har inngått avtale om leie av et strømaggregat på ca. 650 KVA. Departementet er gjort kjent med at dette nå er på plass.

Under strømbruddet sist uke hadde FSM kun ett nødstrømsaggregat med totalt 250 KVA tilgjengelig.

Ved øvrige sykehus i Møre og Romsdal fungerte nødstrømsaggregatene uten problemer.

Lower, forskrifter mm. som regulerer beredskapsnivået ved strømbrudd.

Det tilligger fylkeskommunen å sørge for at planlegging, utbygging og drift av sykehus skjer på en forsvarlig måte, jfr sykehusloven § 2, jf § 18. Tilsynsloven § 3 stiller videre krav til internkontroll. Internkontrollansvaret i tilsynsloven § 3 gjelder myndighetskrav etter helselovgivningen. Selv om beredskapsnivået ved strømbrudd ikke er særskilt regulert i helselovgivningen må forsvarlighetskravet ansees å forutsette at sykehuset har organisert virksomheten på en slik måte at strømbrudd ikke får skadelige følger for pasientene.

Sykehusenes beredskapsplaner bygger på tidligere Helsedirektoratets planveileder fra 1989 om sykehusenes beredskap ved eksterne katastrofer og kriser. Veilederen beskriver ikke direkte beredskapstiltak ved interne krisesituasjoner som strømavbrudd, brann eller annen situasjon som kan påvirke driften ved hele eller deler av sykehuset. I planveilederen heter det om forsyningstjeneste (side 56 pkt 7.8) elektrisk kraftforsyning:

«Det skal foreligge lagre av drivstoff for elektriske aggregater for minst to uker. Alternativ reservetilførsel til sykehus av elektrisk kraft, skal også vurderes og planlegges».

Produkt- og elektrisitetstilsynet (PE) forvalter det regelverk som stiller særlige krav til elektriske anlegg, jf lov av 24. mai 1929 om tilsyn med elektriske anlegg og elektrisk utstyr, og har en tilsynsfunksjon i den aktuelle saken. Departementet er via Helsetilsynet gjort kjent med at PE har saken til behandling. Departementet er videre gjort kjent med at det i Forskrift av 20. desember 1989 for elektriske bygningsinstallasjoner § 710 er stilt krav til områder

for medisinsk bruk og nødstrømsforsyning. Ifølge PE plikter sykehuset å ha tilstrekkelig dimensjonert nødstrømsforsyning til alle strømuttak for vitalt elektromedisinsk utstyr. Dette gjelder bla. for operasjonsstuer, intensiv- og overvåkingsavdelinger og undersøkelsesavdelinger (røntgenavdelinger mm.). Av PE's redegjørelse følger det videre at sykehusene i hht. Internkontrollforskriftens § 5 plikter å gjøre en risikovurdering ut fra virksomhetens art.

Tilsynsstatus

Ved sine tilsynsbesøk kontrollerer PE rutinemessig sykehusenes loggbok for testkjøring av nødstrømsaggregat.

Det bemerkes likevel at slik testkjøring maksimalt vil vare 15-30 minutter, noe som er tilstrekkelig for å få testet inn- og utkoblingsfunksjoner, samt drift av generator. Slik testkjøring er ikke tilstrekkelig for å avdekke eventuell overbelastning ved langvarig bruk slik tilfellet var i den aktuelle hendelsen.

Fylkeslegen i Møre og Romsdal ble først kjent med fylkessjukehusets sårbarhet ved strømstans i et møte ved Fylkesmannens beredskapsråd 11. februar då.

Oppfølging

Produkt- og elektrisitetstilsynet har ansvaret for å føre tilsyn med elektriske installasjoner/el. forsyning på sykehusene. PE har allerede satt i gang undersøkelser for å bringe ytterligere klarhet i hva som skjedd i det aktuelle tilfellet ved fylkessjukehuset i

Molde. Departementet vil i samråd med PE og Helsetilsynet vurdere en nærmere gjennomgang av hvordan sykehusenes og andre institusjoners nødstrømsforsyning kan foretas. Det vil også bli vurdert hvilken plass spørsmål knyttet til strømforsynings-sikkerhet skal ha i forhold til fremtidige samordnede tilsyn mellom Helsetilsynet og PE. Departementet vil deretter vurdere regelverket på dette området.

Departementet forutsetter at Fylkeslegen i Møre og Romsdal på bakgrunn av den aktuelle hendelsen og den informasjon som har fremkommet om sykehusenes beredskap ved strømbrudd, på vanlig måte står for den videre oppfølging lokalt.

Herunder vil det være behov for å gjennomgå rutinene for kommunikasjon mellom statsetatene i forhold til helsemessig beredskap.

Departementet er i ferd med å innføre internkontroll som metode i beredskapsarbeidet både på helse- og sosialområdet, herunder utarbeide risiko- og sårbarhetsanalyser (ROS) på kritiske områder. Helsetilsynet vil i samarbeid med fylkeslegene integrere ROS i sitt arbeid overfor sykehusene, særlig knyttet til beredskapsplaner og øvelser.

En prosjektgruppe har på oppdrag fra departementet utarbeidet et utkast til ny lov om helsesig- og sosial beredskap. Prosjektgruppen har bla. foreslått at det i tillegg til krigsplaner innføres en plikt for kommuner og fylkeskommuner til å utarbeide beredskapsplaner relatert til fredskriser. Lovarbeidet er til behandling i departementet og planlegges fremsendt Stortinget i slutten av 1998 - begynnelsen av 1999.

Spørsmål nr. 88.

Innlevert 19. februar 1998 av stortingsrepresentant Kristin Halvorsen.

Besvart 26. februar 1998 av samferdselsminister Odd Einar Dørum.

Spørsmål:

«I dagens lovverk er det ikke hjemmel for å fjerne bortsatte kjøretøy, med mindre disse står på et sted der parkering er forbudt. Hvilke endringer i lov og/eller forskrifter er nødvendig for å gi en slik hjemmel, og vil Statsråden ta initiativ til å foreslå slike endringer?»

Begrunnelse:

Etter det jeg har fått opplyst, er det ikke hjemmel i Vegtrafikkloven eller tilhørende forskrifter for å fjerne bilvrak og andre bortsatte kjøretøy, dersom disse ikke står ulovlig parkert. I Oslo betyr det f.eks at det er en rekke bilvrak som ikke kan fjernes av Trafikksjefens Etat, selv om de er til stor sjenanse og kan føre til trafikkfarlige situasjoner.

Antakelig kan det i en del tilfeller være mulig å få fjernet bilvrak med hjemmel i Forurensningsloven. Det er imidlertid ikke et apparat som sørger for å fjerne slike vrak etter kort tid, slik det er når det gjelder feilparkerte biler.

På denne bakgrunn ser jeg et klart behov for at Vegtrafikkloven eller tilhørende forskrifter endres slik at også bortsatte kjøretøy og vrak kan fjernes selv om disse står «lovlig» parkert. En slik endring må utformes slik at fjerning av vrak og bortsatte kjøretøy kan gjøres av samme etat som håndhever parkeringsbestemmelsene.

Svar:

Jeg gjør oppmerksom på at spørsmålet for såvidt gjelder forurensningslovens bestemmelser, i stor grad berører Miljøverndepartementet.

Jeg viser til at vegtrafikkloven § 37 tidligere inneholdt en hjemmel til å fjerne biler som var oppgitt av eier. I forbindelse med vedtakelsen av forurensningsloven ble imidlertid denne bestemmelsen opphevet, og myndigheten til å fjerne bilvrak ble med hjemmel i forurensningsloven § 38 (någjeldende § 37) tillagt den enkelte kommune. Begrunnelsen for endringen fremgår av Ot. prp. nr. 11 (1979-80) hvor det på side 149 uttales bl.a. følgende:

«Departementet mener at det neppe er behov for særregelen i vegtrafikkloven om å fjerne bilvrak uten at det kreves av hensynet til andre veifarende. Det vil også bety en mindre lettelse i politiets arbeidsbyrde om kommunen tar seg av dette. Departementet foreslår derfor vegtrafikkloven endret, slik at § 38 (i forurensningsloven, (vår merknad)) vil være hovedbestemmelsen også for bilvrak. Den adgangen som vegtrafikkloven gir politiet til å fjerne eller kreve fjernet brukbare kjøretøyer og bilvrak som er til hinder for trafikken, veiarbeider m.v bør imidlertid beholdes.»

I korte trekk vil det med hjemmel i forurensningsloven § 28, jf §§ 37 og 74, kunne gis pålegg om fjerning av, eller foretas fjerning av, motorkjøretøy som er etterlatt slik at det kan virke skjemmende eller være til skade eller ulempe for miljøet.

Myndigheten som nevnt er iht forurensningsloven § 81, jf § 83, lagt til kommunestyret, men med adgang til delegering av enkeltvedtaksmyndighet til bl.a. administrasjonssjef, leder for forvaltningsgren i kommunen eller kommunale/interkommunale selskaper. Herunder vil myndigheten kunne delegeres til den etat i kommunen som også håndhever offentlig parkeringsregulering. Jeg er underhånden gjort kjent med at slik delegering nå er foretatt i Oslo kommune, med virkning fra 1. januar 1998. Fra ansvarlig etat opplyses det at det nå arbeides med utforming av retningslinjer/kriterier for varsling/pålegg om og praktisk gjennomføring av fjerning av vrak og etterlatte kjøretøy iht forurensningslovens bestemmelser.

Når det gjelder kjøretøy som ikke er å anse som vrak eller etterlatt iht forurensningslovens bestemmelser, vil eventuell fjerning måtte skje med hjemmel i vegtrafikklovgivningen. De aktuelle tilfeller vil være:

– ved brudd på 24 timers-regelen i § 12 i forskrift 1. oktober 1993 om offentlig parkeringsregulering og parkeringsgebyr som fastslår at fører/eier av kjøretøy eller tilhenger må rette seg etter nye parkeringsregulerende skilt innen 24 timer etter at slike skilt er oppsatt. Jeg gjør oppmerksom på at regelen eksempelvis kan nyttes ved midlertidig skiltet parkeringsregulering i forbindelse med snørydding/vårrengjøring,

– ved vedvarende brudd på permanent skiltet parkeringsbegrensning,

– ved brudd på øvrige bestemmelser i vegtrafikkloven § 37, herunder kjøretøy som er til hinder for trafikken, snøbrøyting eller annet arbeid på veg, eller plassert på privat eller offentlig eiendom til skade eller ulempe for eier eller bruker mot dennes forbud.

Myndighet ift vegtrafikklovgivningens bestemmelser om fjerning av kjøretøy er tillagt politiet. Vegdirektoratet er imidlertid gitt adgang til etter søknad å tildele tilsvarende myndighet til den enkelte kommune, hvilket er gjort i stor utstrekning.

Når det gjelder kjøretøyer uten kjennemerker, er det ikke ulovlig å parkere slike på offentlig veg. Krav om at kjennemerker skal være påsatt gjelder kun ift bruk av kjøretøyet.

Av dette følger det at et kjøretøy uten kjennemerke som står lovlig parkert, med dagens regelverk bare vil kunne fjernes dersom det kan fastslås å være etterlatt av eier eller vrak og forurensningslovens bestemmelser derved kommer til anvendelse. Ønskes det begrensninger ift langtidsparkering utover dette, bør det gjennomføres ved skilting og som da vil gjelde uavhengig av om kjøretøyet har kjennemerker eller ikke.

Som det fremgår av ovennevnte, og med henvisning til at det nå i Oslo kommune er foretatt delegering av den aktuelle myndighet etter forurensningsloven, bør dagens regelverk i henholdsvis vegtrafikkloven og forurensningsloven gi tilstrekkelige muligheter for opprydding av etterlatte kjøretøyer og vrak. Jeg ser derfor ikke nå behov for å foreslå endring i vegtrafikklovgivningens bestemmelser på dette området, men ønsker å avvente de erfaringer som gjøres av Oslo kommune når praktisk gjennomføring blir iverksatt.

Vedlagt følger kopi av de omtalte bestemmelser.

Spørsmål nr. 89.

Innlevert 19. februar 1998 av stortingsrepresentant Øystein Djupedal.

Besvart 24. februar 1998 av kirke-, utdannings- og forskningsminister Jon Lilletun.

Spørsmål:

«Stortinget vedtok i desember 1997 at det skulle gis valutakompensasjon for utenlandsstudenter pga urimelige store valutatap. Dette var en ekstraordinær kompensasjon for å avhjelpe studentenes vanskelige situasjon høsten 1997. Studenter fra Polen og Ungarn har ikke fått den vedtatte valutakompensasjonen på tross av at også de betaler skolepenger i dollar.

Hvorfor gjelder ikke valutakompensasjonen alle studenter og hvilke kriterier la statsråden i tilfelle til grunn for tildeling?»

Svar:

Med henvisning til Stortingets vedtak i desember 1997 om at det skal gis en ekstraordinær kompensasjon for å avhjelpe studentenes situasjon høsten 1997, stilles det spørsmål om hvorfor valutakompensasjonen ikke gjelder for alle studenter og om hvilke kriterier som er lagt til grunn for kompensasjonen. Det vises særskilt til at studenter i Polen og Ungarn som betaler skolepenger i dollar, ikke har fått den vedtatte justeringen.

I brev til Kirke-, utdannings- og forskningskomiteen 17. november 1997 gjorde jeg rede for den ordinære ordningen og kriteriene for valutajustering av studiestøtten til studenter i utlandet. Det framgår av brevet at det er bestemt i utdanningsstøtteforskriftene at botillegget blir fastsatt av Lånekassen for et halvt år om gangen for hvert enkelt land.

Kriteriene for å avgjøre hvilke studenter som skal få justert sine bevilgninger går tilbake til en ordning fra 1992-93. Da ble det, etter utredninger og kontakt med ANSA, fastsatt en justeringsmåte som både var teknisk enkel og som slår ut ved mindre bevelger enn tidligere da justering først ble foretatt ved endringer på minst 10 % i studentenes disfavør.

Etter ordningen fra 1992 blir botillegget for vårsemesteret justert dersom gjennomsnittskursen for månedene august/september er endret med mer enn +/-5 pst i forhold til kursene som er lagt til grunn for høsttildelingen. Det skjer ingen endring for høsten. Dette ble besluttet ut fra den betraktning at fordeler og ulemper ved kursutvikling vil utjevne seg over tid. I samsvar med forskriftene om utdanningsfinansiering er det i denne justeringsordningen ikke inn tatt justering av gebyr- og tilleggsstipend.

Ved utgangen av september måned 1997 viste det seg at kursendringen i seks land var slik at justering skulle foretas, nemlig i Storbritannia, USA, Sveits, Japan, Hong Kong og Canada. For studenter i disse landene ble botillegget justert for våren 1998 med grunnlag i snittkursen for august og september måned 1997.

Ved Stortingets vedtak i desember 1997 om ekstraordinær justering ble det bevilget 28,1 mill kroner til formålet på post 70 og 8 mill kroner på post 71 under kap. 2410. Dermed kan i tillegg til oppholdskostnadene, også gebyr- og tilleggsstipend for studenter i disse landene bli justert opp til maksimalsatsene for høsten 1997. Departementet har antatt at det var Stortingets intensjon at stipendene også skulle justeres for våren 1998 og har gitt beskjed til Lånekassen om det.

Forholdet for studenter utenfor USA som betaler skolepenger i dollar, er verken i Lånekassens brev 1. august 1997 eller i Innst S nr 33 (1997-98) blitt brakt på bane. Justering for disse grupper er heller ikke forutsatt i de budsjettberegninger som ligger til grunn for Stortingets vedtak 19. desember 1997. Når spørsmålet nå er reist, vil jeg be Lånekassen om en vurdering av hvordan kursendringen har slått ut for disse gruppene, og om de budsjettmessige konsekvenser av en eventuell justering som foreslått av representanten Djupedal.

